

אלמוני לתפקיד הראשי?

אין שום דבר מיוחד בבחירתו. לבד מן העובדה שהוא היה אחד הראשונים שהוצעו לי. תהליך בחירת השחקנים נמשך כשמונה חודשים, וכאשר ראיתי אותו, בימים הראשונים, רחיתי אותו משום שנראה לי בלתי מתאים. אחר כך בחנתי כמאתיים מועמדים נוספים. חלקם צעירים מאוד, חלקם ידועים מאוד, ואז הוא חזר אלי. בפעם השנייה שיניתי את דעתי והחלטתי שהוא דווקא כן מוצא חן בעיני, אבל אז הוא סירב וטען שאינו רוצה להופיע בתפקיד. אבל בסופו של דבר הוא התרצה והסכים.

ומה בקשר לבחירת מאריאל המינגווי לתפקיד דורותי?

היא מאוד רצתה להופיע בתפקיד, אבל אני התנגדתי לכך בתחילה. היה לי רושם שהיא לא מתאימה לכך כלל. אבל היא המשיכה לבקש שיתנו לה הזדמנות. היא הייתה כלייך נמרדה שאייאפשר היה לסרב לה, והיה משהו ברמות המבוססת שהיה דומה לעקשנות החכימה שלה ולנכונותה להתנסות במשהו שונה לגמרי מן הרברים שעשתה קודם.

אמנם ראיתי מועמדות רבות אחרות, אבל בסופו של דבר חזרתי למאריאל בגלל החן המיוחד שיש לה. נכון, פיסית היא לא כלייך דומה לדורותי. אבל למרות זאת נרמה היה לי שחשוב יותר להשיג על הכר את החינניות הטבעית והרעננה של דורותי, אשר מאריאל מספקת להפליא. חוץ מזה, אני חושב שהיא שחקנית נהדרת.

יש בסרט שימוש רב בצילומי סטילס. לצילומים הללו היה חלק גדול מאוד בחיי דורותי ופול מתחילת מערכת היחסים שביניהם. הוא לא חרל לצלם, כל הזמן. מצאתי אלפי תמונות שבהן צילם את עצמו בכל מיני תלבושות, בכל מיני פוזות. חוץ מזה, תהילתה של דורותי באה לה בעיקבות הצילומים שהתפרסמו בפלייבוי ואם כי אני מודע לכך שהשימוש בטכניקת סטילס אינה מהווה חידוש. זה נראה לי חלק אינטגרלי מן הסיפור. דרייבג, הצלם שצילם את דורותי סטראטן עבור פלייבוי בזמנו, מאריו קאזולי, הוא זה שצילם את מאריאל בשביל הסרט שלי.

עד כמה אפשר לומר שהסרט שלך הוא תיאור מדויק של חיי סטראטן?

אף פעם אייאפשר לדעת אם אכן סיפרת את כל האמת. ניסיתי כמיטב יכולתי. יש עובדות ידועות היטב אודות מעשה הרצח וההתאבדות הסופית. למשל, ידוע באיזו שעה באה דורותי לפנייה האחרונה עם פול. ידוע מתי הגיעה המישרה למקום, אחרי שנודע על הרצח וההתאבדות. ידוע מה היה הנשק שבו כוצעו המעשים הללו, מה הייתה תנוחת הגופות ומה נמצא בחדר. זה כל מה שאני יודע. אני גם יודע שהיה לה סכום כסף גדול למדי בארנקה, כנראה כדי לשלם לו תמורת הסכמתו להיפרד ממנה.

אבל ברור שכל הפרטים והדיאלוג שאני בונה בתוך הסצינה הזאת, הם פרי המצאתי. אבל יש לי הרגשה שלא החטאתי בהרכבה את המטרה. אני עדיין מאמין ששניידר לא התכוון מראש לרצוח את דורותי.

לכל אורך הסרט קשה לדעת אם מדובר בנערה יפה שאין לה שום דבר חוץ מן הנתונים הטבעיים שלה, או שמא היא היתה באמת כפי שאמרו רבים. יורשתה הפוטנציאלית של מרילין מונרו. האם גישה זו מכוונת?

לסיפור הזה יש כלייך הרבה אפקטים. שלא היה לי בסרט הזמן הדרוש לטפל בכולם. לגבי דורותי, הגישה היסודית שלי היא שאיני יודע בריוק למה היתה מסוגלת, אילו ניתן לה להמשיך בקאריירה שלה. אני חושב שהיא היתה יפה מאוד, שהיא היתה מוכשרת. אבל — וזה חלק מן הייחוד של הסיפור הזה — אין כאן עניין בכוכב גדול. זו נערה שעשתה בקושי את צעריה הראשונים. כל הפרשה, מאז שהיא יוצאת את אנקוור כדי להגיע ללוסאנג'לס. נמשכה פחות משנתיים. היא היתה בת 20 בלבד במומה. זה פשוט מדהים, לדעתי.

מה חושבינו אנשי פלייבוי על הסרט? הם אינם אוהבים אותו ואמרו לי זאת לעתים קרובות. כשהם מסבירים לי גם את הסיבות להתייחסות שלהם. הפנר טען באוזני שהוא מעריך את הסרט. אבל אינו אוהב אותו. לדעתו, שמתי ללעג את פילוסופיית החיים שלו, וכל מה שהיא אומרת על יחסי מישפחה ויחסים בין המינים. לדעתו, ניתן תוקף נוסף לתיאוריות הפופולריות הקושרות מין ואלימות בחיילה אחת.

עוד הוא טען שהסרט מנסה לרמוז כאילו רחיתי פול סניידר על-ידי הוליווד בכלל ופלייבוי בפרט, היא שבטיאה אותו למעשה שעשה. ואילו לדעת הפנר, מעשים שכאלה טבועים עמוק בטבע האדם ואינם יכולים להיגרם על-ידי החסל הסביבה.

להשאיר את ההגיון בבית

סיפור בזינג'ו (תמוז, תל-אביב, צרפת) - הסרט הזה מנסה לחתת שילוב של טכניקת ההומור המקובלת בסרטי אנימציה, עם פילוסופיה של המיקרונית השולטת בחיי האדם. בתוספת שירת הלל לנון-קונפורמיזם ובעיטה בעכזות של המישרה האווילית.

ההתחלה כבר מבשרת מה צפוי בהמשך הסרט. עוד לפני שמופיעות כותרות על המסך, אפשר לראות כיצד סימפ קסנה של מים, הנוזלת מן המרוב העליון של בית דירות מריסאי, גורמת לתנובת שדרת, לתאונת-דרכים ולפקק ענקי המשתק כמה רחובות. מכאן והלאה ברור שהסרט הולך ומתפתח מסיבב לגורמים פעוטים היוצרים תוצאות סבוכות, והעיקרון חוזר על עצמו שוב ושוב כמה פעמים בהמשך העלילה.

עיקר הסיפור עוסק בצנייר עיוור-צבעים (אייאפשר להשוך בכך למי ציירי), המתגורר יחד עם צלם מצויץ, ומתאהב בקריינית-רדיו שזכתה לתוכנית משלה, אחרי שנילה רונץ עם הבוס. בהמשך יש תאונה ויש חסימה, ויש מו"ל שאשתו לא היתה מתנגדת לקצת תשומת-לב גבדית, ויש אמצעי-תיקשורת המזייפים את המציאות ואחר-כך טוענים שאינה אמינה, ועוד כהנה וכהנה הברקות, מבלי לשכוח את צמד השוטרס המגונח ביותר שנראה על המסך בזמן האחרון. תמרלבים הללו יכולים לחובל את הסיפור לכל כיוון אפשרי, ואכן ההגיון או הסבירות הם תכונות חסרות כל ערך

כריסטיאן פרנסואה ודיאן בלגן: מיקריות

בסרט הזה, למען האמת, אחרי שמתרגלים כבר לשרירותיות של המיקרה השולט בכל, זה מתחיל, לפחות בחצי השני של הסרט, לעניין.

צריך אמנם להוסיף שההומור של הבימאי פאטריק שולמן הוא לעתים ארסי למדי, ולהזהיר שהומור זה לובש לעתים גם אפקטים אכזריים. אמנם איש אינו מאבד את אבר-המין שלו בסרט הזה, כפי שקרה בסרטו הקודם, אהבה היא סתם בלכול מוח, אבל גורל הגיבורים לא שפר עליהם כאן הרבה יותר.

צייקובסקי חסל חשבונות

שלך בבגידה (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) - במקור היתה זאת קומדיה מבריקה שנעשתה לפני 40 שנה על-ידי בימאי

והסריטאי בשם פרסיון סטרנ'ס. סיפור על מנצח החושד כי רעייתו בוגדת בו, ובמהלך קונצרט שבו הוא מנצח על שלוש ניצרות, הוא מתכנן את הדרכים השונות שבהן הוא ינקם בה ובמאהב. אחר-כך הוא מנסה ליישם את תוכניתו הדמיונית, כאשר הוא מדלג מיד מעם בין תוכנית לתוכנית, משום שהמציאות אינה מסתדרת עם פרטי החלום.

הגישה החדשה של הווארד זיץ מפשטת את העניין במידה רבה, יש רק תוכנית אחת לחיסול האשה והמאהב. לקצב הקונצ'רטו לכינור של צייקובסקי, העימותים בין המציאות והדמיון מתבקשים מאליהם, והשילוב המחוכם מאוד בין סאטירה חברתית ארסית ובין קומדיה חזותית מלאה בכל מיני המצאות ופעולות, חופכת כאן כבדה ומסודרלת למדי. דאדלי מור, שהתמחה בשנים האחרונות בעימותים עם מצוות-מין, מקנא הפעם לנאסטאסיה קינסקי המגלמת כוכבת איטלקית המאוהבת בו עד מעל הראש, ואילו ארמנד אסאנטה, מן הודון-ז'ואנים החדשים של הוליווד, הוא הכנר שנחשד בפיתויה, שלושתם ראו כבר סרטים מבריקים יותר,

דאדלי מור וארמנד אסאנטה: דו-קרב כנרים

אם כי סצינה אחת לפחות מוצלחת מאוד - מור ואסאנטה מנהלים דו-קרב בכינורות - ויש גם דמות אחת מוצלחת, דמות של נושא-כלים כל יכול המטפל במנצח ונותן לו כל מיני עצות מעשיות כביכול.

מה בין סיביר להוליווד?

גורקי פארק (מזרבי, תל-אביב, ארצות-הברית) - עיקר הצלחת המותחן הקרא בשם זה של מארטין קרוז סמית, היתה

האמינות שבה תיאר חקירה מינסטרית של רצח במסוקוזה. עד כמה מדויקים הפרטים שהוא סיפק, זאת יכול רק מי שחי עם לדעת, אבל הקורא קיבל תחושה אמיתית של חיים תחת לחץ, של התכתשות מתמדת בין המיליציה לק-גיב ושל המחנק אשר צעירים רבים מוכנים לשלם אף בחייהם, כדי לנאת מתוכו.

דווקא אמינות זו חסרה בגורסה הקולנועית של הספר, שביים מייקל אפטר.

שלא כמו בספר של סמית, נדמה כאילו כל זה קורה בתוך עולם מלאכותי, שסבעו אינו ברור די הצורך. אולי הסיבה לכך היא עצם העובדה שהסרט צולם במינלנד ולא ברוסיה (מה הפלא, הרוסים לא היו מרשים אף פעם דבר כזה), ואולי הסיבה היא שאפטר מרכז כל-כך בדמויות המרכזיות, כשהוא מותיר מעט מאוד מקום לרקע, ובסיפור שכוה, הרקע הוא לא רק חלק בלתי נמרד מן הסיפור, אלא הכוח המניע בו.

זאת כנראה, גם הסיבה שמערכת-היחסים בין החוקר העקשן רנקו (ויליאם הארט) ובין הסיורבניקית אידינה (ג'אנה פאקולה) לובשת בשלב מסוים את הדמות הסטאנדרטית של אהבה הוליוודית, ויתכן שהיעדר הרקע גם מוציא חלק מן העוקץ של הסיפור, שהוא כאילו רמה יותר ומותח פחות.

ויליאם הארט: אחד המוכשרים בידור החדש

עם זאת, צריך לציין שהארט הוא בהחלט אחד השחקנים המוכשרים ביותר של הודור החדש באמריקה. הוא מצליח להיכנס לעור תפקידו ולהשיל מעליו כל זוהר מזויף, ועוד צריך לציין את נוכחותו המאסיבית של בריאן דהני, כשוסר ניו-יורקי שבא לברר מה עלה בגורל אחיו במוסקוזה ומכניס לתוך החקירה מימד אמריקאי שאינו מתחשב במישחקי הכוח הפנימיים של הסוכנויות השונות ברוסיה, ושואט קדימה כמו שור בחנות חרסיתנה.